

PŘELOŽILA
KAROLÍNA
RYVOLOVÁ

RANAŘKY

MOXIE

JENNIFER MATHIEU

RANAŘKY

JENNIFER MATHIEU

RANAŘKY

MOXIE

Pa
se
ka

přeložila Karolína Ryvolová

MOXIE

Copyright © Jennifer Mathieu, 2017

All rights reserved

Translation © Karolína Ryvolová, 2019

“Rebel Girl” lyrics and portions of the Riot Grrrl Manifesto are used with permission of Kathleen Hanna.

ISBN 978-80-7432-996-8 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7637-091-3 (epub)

ISBN 978-80-7637-084-5 (mobi)

ISBN 978-80-7637-083-8 (pdf)

Všem holkám, které bojují za dobrou věc.

A mému učiteli základů společenských věd za to, že mě
v posledním ročníku před celou třídou nazval feminacistkou.

Urazil jste mě, ale současně jste ve mně zažehl zájem
o feminismus, takže naposled se směju já.

Pomsta chutná nejlíp za studena, blbečku.

KAPITOLA PRVNÍ

Učitel angličtiny profesor Davies si prohrábl vlasy sestřižené na vojenského ježka. Na čele se mu perlil pot a tváře měl brunátné a nafouklé. Vypadal jako přio opilý dikobraz.

To s tou opilostí byla možná pravda, i když bylo úterý dopoledne.

„Pojďme se pobavit o symbolice ve dvanáctém verši básně,“ prohlásil a já vzala do ruky propisku, abych si přesně zapsala, co říká o významu zlatavé záře za modrými závěsy. Profesor Davies sice tvrdí, že se chce o symbolice pobavit, ale není to pravda. V závěrečném testu bude chtít, abychom to, co vykládal v hodině, zopakovali slovo od slova.

Mrkám a snažím se neusnout. Půlka třídy si hraje s mobilem a s pohledem upřeným do klína se přiblížle usmívá. Úplně cítím, jak se mi roztéká mozek.

„Vivian, napadá tě něco?“ obrátil se profesor Davies na mě. No jistě.

„No,“ hrbím se nad ofocenou básní na lavici. „Podle mě...“ Rudnu. Proč musí Davies vytáhnout zrovna mě? Proč si nepohraje s některým z těch hypnotizérů rozkroku? Já aspoň předstírám, že dávám pozor.

Oba dva strašně dlouho mlčíme, připadá mi, že to trvá tak třetinu mého života. Zavrtím se na židli. Profesor Davies na mě zírá. Nejistě si koušu spodní ret. Profesor Davies dál zírá. Pátrám v hlavě po nějaké odpovědi, jakékoliv odpovědi, ale jak na mě všichni civí, nedokážu myslet. Nakonec to profesor Davies vzdá.

„Lucy?“ vyvolá tu novou holku, Lucy Hernandezovou, která se urputně hlásí od chvíle, kdy položil otázku. Zaměří na ni svůj prázdný pohled a čeká.

„Teda,“ spustí Lucy a je evidentní, že se celá třese, aby už to mohla všechno říct, dokonce se trochu narovná na židli, „když se zamyslím nad tou myšlenkou, kterou autor vyjádřil v osmém verši, tak si říkám, jestli to světlo nenaznačuje, no, teda, jakoby... jakoby posun v jeho vnímání...“

Ze zadu ji přeruší zakašlání a pak někdo utrousí: „Vrať se k plotně.“

A následuje gejzír pošklebků a pochechtávání, jako takový malý aplaus.

Ani se nemusím otáčet a je mi jasné, že je to Mitchell Wilson, který se za mohutného povzbuzování ostatních frajírků z týmu chová jako kretén.

Lucy se prudce nadechla. „Moment, co jsi to řekl?“ překvapeně se otočila a doširoka otevřela tmavé oči.

Mitchell si ji ze své lavice zpod nazrzlé kštiny jenom samolibě změřil pohledem svých pomněnkových očí a ušklíbnul

se. Vlastně by to byl celkem fešák, jenom kdyby nic neříkal, nechodil, nedýchal, vlastně kdyby nedělal vůbec nic.

„Říkal jsem,“ začal Mitchell a bylo vidět, že se dobře baví, „vrať... se... k plotně.“ Jeho nohsledi z fotbalu se rozchechtali, jako by to byl totálně nejoriginálnější fór všech dob, i když tu hlášku všichni omílají už od loňského jara.

Lucy protočila panenky a otočila se zpátky do své lavice. Ve výstřihu jí rozčilením vyrazila kopřivka. „To není k smíchu,“ vypravila ze sebe polohlasem. Dlouhé černé vlasy si nechala spadnout do tváře, jako by se za nimi chtěla schovat. Profesor Davies v čele třídy zavrtěl hlavou a zamračil se.

„Pokud v této třídě není možná rozumná diskuse, tak mi nezbývá než tuto lekci okamžitě ukončit,“ prohlásil. „Vyndejte si všichni cvičebnice mluvnice a začněte pracovat na straně 25 a 26. Termín odevzdání je do zítřka.“ Přísahala bych, že ty stránky vybírá naslepo. Kdo ví, jestli jsme tu látku vůbec brali.

Celá třída kolektivně zaúpěla. Hrabala jsem se v tašce a hledala učebnici, když vtom Lucy sebrala odvahu a ozvala se: „Pane profesore, to není fér. Vždyť tady probíhala rozumná diskuse. To oni,“ – ukázala bradou za sebe, protože už se na Mitchella nedokázala ani podívat – „to zkazili. Nechápu, proč nás trestáte všechny.“ Lekla jsem se. Lucy je na střední škole East Rockport nová. Netuší, co ji čeká.

„Lucy, neoznámil jsem právě třídu, že si má začít vyplňovat gramatická cvičení na stranách 25 a 26 mluvnické cvičebnice?“ štěkne Davies, ve kterém trestání Lucy vzbudilo daleko větší nadšení než celá zlatá záře za modrými závěsy.

„Ano, ale...“ začala Lucy.

„Ne, dost!“ přerušil ji Davies. „Už ani slovo. Přidej si k zadání ještě stranu 27!“

Mitchell a jeho bandička vybuchli smíchy a Lucy ohromně zírala na profesora Daviese a oči měla úžasem vytřeštěné. Bylo evidentní, že s ní ještě v životě žádný učitel takhle nejednal.

Za malou chvíli se Mitchellovi a jeho kámošům vtip omrzel, uklidnili se a všichni začali otevírat učebnice, aby se pustili do úkolu. Upírala jsem oči k nadpisu *vedlejší věty*, ale pohled mi sklouzl k Lucy. Píchlo mě u srdce, když jsem viděla, že stále ještě zírá na zavřenou knížku, jako by ji s ní někdo přetáhl přes hlavu a ona pořád ještě popadala dech. Bylo vidět, že se jí chce brečet.

Když konečně zazvonilo, sbalila jsem si věci a co nejrychleji vypadla ven. Lucy pořád ještě seděla na svém místě a se skloněnou hlavou si hrnula věci do báglu.

Na chodbě jsem zahlédla Claudii.

„Čau,“ pozdravila jsem ji a nadhodila si batoh na zádech.

„Čau,“ odpověděla a zakřenila se na mě způsobem, kterým se na mě kření od chvíle, kdy jsme se ve školce sčuchly nad společnou vášní pro nálepky a čokoládovou zmrzlinu a staly se z nás nejlepší kamarádky. „Jak to jde?“

Ohlédla jsem se přes rameno, abych se ujistila, že Mitchell nebo někdo z jeho bandy není v doslechu. „Právě jsme dostali horu úkolů z mluvnice. Mitchell prudil tu novou holku, Lucy, a místo aby ho Davies srovnal, napařil celý třídně hafo domácích úkolů navíc.“

Šly jsme chodbou bok po boku. „Nech mě hádat,“ odtušila Claudia, „vrať se k plotně?“

„No to snad není možný, jak jsi na to přišla?!“ odvětila jsem ironicky.

„Já ti ani nevím, holka,“ Claudia zakoulela očima. Je drobnější než já, sahá mi jen k ramenům. Já měřím skoro sto osmdesát centimetrů, a to jsem teprve ve třetáku, takže se obávám, že ještě porostu, ale Claudia je už od šesté třídy pořád jako tintítko.

„To je taková kravina,“ řekla jsem tlumeně, když jsme došly k mojí skřínce. „A ani to není originální. Vrať se k plotně. Jakože fakt, ty krásu, aspoň by si mohli vymyslet něco nového, čeho není plnej internet už od konce základky.“

„Já vím,“ souhlasila Claudia a čekala, až si z hlubin bordelu své skříňky vytáhnu krabičku s obědem. „Ale neboj, on z toho nakonec určitě vyroste.“

Hodila jsem po Claudii pohledem a ona se na mě na oplátku ušklíbla. Bývaly časy, kdy byl Mitchell jako každé jiné dítě ve třídě na eastrockportské základce a jeho táta byl jenom protivný učitel dějin Texasu v sedmé třídě, který nám v hodinách rád pouštěl otřesné záběry fotbalových zranění na YouTube včetně trčících zlámaných kostí. Tenkrát byl Mitchell jako komáří štípnutí. Otravný, ale člověk na něj snadno zapomněl, když si ho nevšímal.

O pět let později se panu učiteli Wilsonovi podařilo vyšplhat na vrchol složité místní hierarchie státního školství a stal se ředitelem eastrockportské střední školy a Mitchell přibral patnáct kilo a ve městě se provalilo, že dokáže hodit perfektní točenou přihrávku. A najednou je naprosto v pořádku, když Mitchell Wilson a jeho parta skáčou holkám uprostřed vyučování do řeči a posílají je zpátky k plotně.

Když jsme došly do jídelny, propletly jsme se mezi stoly k holkám, co s nimi obědváme každý den. Kaitlyn Priceová, Sára Gomezová a Meg McCroneová jsou stejně jako my s Claudiií hodné, vesměs normální holky. Známe se od nepaměti. Jsou to holky, které nepoznaly nic jiného než městečko East Rockport se šesti tisíci obyvateli. Holky, které se snaží nevyčnívat. Holky, z nichž každá je tajně zamilovaná, ale těm klukům to nikdy neřekne. Holky, které v hodinách neruší, mají obstojné známky a doufají, že je nikdo nevyvolá ze symboliky ve dvanáctém verši nějaké básničky.

Takže víte jak, slušné holky.

Seděly jsme, přetřásaly vyučování a sem tam nějaký drb, a zrovna když jsem se zakousla do jablka, všimla jsem si Lucy Hernandezové, která seděla u stolu s dalšími osamělými vlky, kteří se pravidelně sdružovali ve snaze působit méně osaměle. Jejich stůl stál uprostřed konstelace dalších stolů: stolu sportáků, stolu školních frajerů, stolu huličů a obecně každého myslitelného druhu stolu eastrockportské střední. Jejich stůl byl ale zdaleka nejdepresivnější. Lucy se s nikým nebavila, jen bodala umělohmotnou vidličkou do mimořádně nevábne vyhlížejících těstovin v odřeném plastovém boxu.

Napadlo mě za ní zajít a pozvat ji k našemu stolu, jenže pak mi došlo, že Mitchell a jeho parta blbečků sedí uprostřed jídelny, idiotsky se řehtají a jenom čekají na příležitost, až budou někoho moct vytrestat těmi svými šovinistickými kecy. A po tom, co se odehrálo ve třídě, je Lucy Hernandezová určitě ideální obětí.

Takže jsem ji k našemu stolu nepozvala.

Možná nejsem zase tak slušná holka.

KAPITOLA DRUHÁ

Když jsem po škole přišla domů, naše prastará mourovatá kočka Joan Jett už na mě čekala u dveří. Joan Jett nás strašně ráda vítá, když přijdeme domů – v tomhle ohledu je spíš pes než kočka –, a žije tím, že mňouká, skučí a snaží se získat naši pozornost, čímž se podle mé matky nápadně podobá své jmenovkyni – ženě jménem Joan Jett, která byla v sedmdesátých letech členkou dívčí kapely *The Runaways*, než si založila svou vlastní skupinu. Když jsme s Claudií byly menší, natáčely jsme videa kočky Joan Jett tančící na skladby Joan Jett zpěvačky.

Zběžně jsem Joan Jett podržela a na stole našla vzkaz od mámy. Mohla by mi poslat esemesku, ale ona má ráda, „že se na papír dá šáhnout“, jak vždycky říká.

Budu dlouho v práci. Stav se u babči a dědy na věcu, jestli chceš. Slož pls prádlo na posteli a uklid' ho. Pusy, máma.

Teď už jsem dost velká, abych mohla zůstat doma sama, když má máma dlouhou směnu na pohotovosti, kde pracuje jako sestřička. Když jsem ale byla malá a máma měla nepravidelnou pracovní dobu, babča mě vždycky vyzvedla ze školy a šly jsme k nim domů, kde jsme i s dědou povečeřeli polotovar z mrazáku a pak jsme se všichni snažili uhodnout správnou odpověď v televizní soutěži *Kolo štěstěny*, než mě šoupli do postele v pokojíku, který patřival mámě, když byla mladá. Tou dobou už ho babča nechala vymalovat pastelovými odstíny růžové a zelené a po máminých starých punkových plakátech a nálepkách už nezbylo ani stopy, ale já jsem se vykláněla z okna jejího starého pokoje a představovala si ji mladou, nespoutanou a odhodlanou zmizet z East Rockportu a nikdy se do něj už nevrátit. I když se jí podařilo uskutečnit jenom polovinu plánů, mámino mládí mě nepřestávalo fascinovat.

Obvykle jsem v tom pokojíku usnula a vzbudila se až při pořadu *Dobré ráno*, který sledoval děda, nebo mě vprostřed noci probudili a já jsem tu minutovou cestu k nám domů došla s mámou za ruku a vdechovala jsem antiseptickou mentolovou vůni, kterou si s sebou nosí z práce. Dneska už k prarodičům jenom chodím na večeri, i když se mě pořád snaží přesvědčit, abych zůstala přes noc jako dřív.

Zavrnl mi telefon. Babča. „Ahoj, miláčku, ohřívám kuřecí enchiladas,“ zašvitořila na mě. „Stavíš se?“ Babča s dědou snídají v pět, obědvají v jedenáct a večerí ve tři čtvrtě na pět. Dřív jsem si myslela, že je to stářím, ale máma mě ubezpečila, že to takhle dělali celý život, a že když se v osmnácti odstěhovala, připadala si jako rebel, když jedla po setmění.

„Tak jo,“ řekla jsem, „ale nejdřív musím složit prádlo.“

„Fajn, tak přijď, až budeš hotová.“

Nacpala jsem si do pusy kousek sýra z lednice a odpověděla Claudii na pár esemesek o jejím otravném mladším bráchovi, než mi došlo, že bych měla pohnout s tím prádlem. Vydala jsem se do zadního pokoje se skučící Joan Jett v patách a našla tam horu prádla vprostřed máminy neustlané postele. Začala jsem skládat kalhotky v pastelových barvách do úhledných čtverečků a vlhké podprsenky věšet do koupelny. U nás máme pouze dámské prádlo. Táta umřel, když jsem byla ještě miminko; vyboural se na motorce v Portlandu v Oregonu, kde jsme tenkrát všichni bydleli. Jmenoval se Sam a já vím, že je trochu zvláštní takhle mluvit o vlastním tátovi, i když si ho nepamatuju, ale z fotek vím, že to byl totální sekáč se špinavě blondatými vlasy a zelenýma očima a se svaly tak akorát.

Mámě se po něm pořád stýská a jednou večer, když vypila moc vína, mi řekla, že je zvláštní, že ona je každým dnem starší, zatímco Sam nikdy nezestárne. Takhle ona o něm mluví, jako o Samovi. Neříká „tvůj táta“, ale Sam, protože tím on pro ni asi především byl. Jejím Samem. Pak šla k sobě do pokoje a já jsem slyšela, jak vzlyká do polštáře, což se mojí navýsost praktické matce obvykle nepodobá. Někdy se cítím provinile, že se mi po něm nestýská, ale nedokážu si vybavit vůbec žádný pocit. Bylo mi osm měsíců, když umřel, a pak jsme se s mámou přestěhovaly zpátky do East Rockportu, aby prarodiče mámě mohli pomoci se mnou, když se vrátila do školy a dodělala si kvalifikaci na zdravotní sestru. A o šestnáct let později jsme pořád tady.

Věšela jsem zrovna na ramínka máminy jednoduché letní šaty, když jsem koutkem oka zahlédla napěchovanou a odřenou krabici od bot, zastrčenou na nejvyšší polici její šatny. Černým fixem na ní stálo MĚ POŠETILÉ MLÁDÍ. Pověsila jsem poslední letní kousek, vytáhla krabici z jejího úkrytu a vzala si ji k sobě do pokoje. Už jsem se do ní koukala. Když jsme tenkrát s Claudií procházely tím obdobím natáčení kočíčích videí, hrozně ráda jsem tu krabici sundávala a zkoumala její obsah, ale nepohrabala jsem se v ní pěkných pár let.

Teď jsem ji tedy otevřela a opatrně jsem na postel vysypala všechny ty kazety, staré fotografie, křiklavé letáky a desítky okopírovaných sešitků s názvy jako *Girl Germs*, *Jigsaw* a *Gunk*. Vzala jsem do ruky polaroidový snímek mámy, na kterém jí muselo být jen o pár let víc než teď mně, možná devatenáct nebo dvacet. Na té fotce má v dlouhých tmavých vlasech platinový pruh a k potrhaným zeleným šatečkám si obula vojenská bagančata. Vyplazuje jazyk do objektivu a objímá nějakou holku s tmavýma pronikavýma očima a s kroužkem v obočí. Přes celé jedno předloktí má černým fixem napsáno REBELKY NENOSÍ KABELKY!

Máma o svých mladších dobách, než se v Portlandu seznámila s tátou, moc nemluví, ale když na to dojde, vždycky se pyšně uculuje. Možná při vzpomínce na to, jak odmaturovala a pak jela rozpadající se toyotou, na kterou si sama našetřila, do státu Washington jenom proto, že tam žily a vystupovaly její nejoblíbenější kapely. Kapely se jmény jako *Heavens to Betsy* a *Excuse 17*. Kapely, ve kterých hrály jen skoro samé holky, co válely punk-rock, mluvily o rovnoprávnosti a na koleně vyráběly časopisy, které nazývaly fanziny.

Říkaly si Riot Grrrls.

Tenkrát máma bývala divoška. Měla vyholenou půlku hlavy a nosila černé martensky a rtěnku fialovou jako třídní modřina. Oproti jiným matkám je moje máma sice dost v pohodě – jakože vždycky byla dost otevřená ohledně sexu a nevadí jí, když před ní čas od času mluvím sprostě –, ale stejně mi dělá problémy srovnat si v hlavě, že ta holka z polaroidu a máma, jak ji znám dneska, jsou ta samá osoba. Moje máma v levandulovém sestřičkovském stejnokroji s motýlky, která jednou za měsíc zasedne u kuchyňského stolu a dělá účetnictví.

Stulila jsem se na posteli do pohodlnější pozice. Jedna stránka v jednom z časopisů Riot Grrrls mě zaujala. Je na ní dobový výstřižek komiksové hrdinky Wonder Woman, která má ruce založené v bok a tváří se bojovně. Autorka fanzinu jí u pusy udělala bublinu, v níž varuje chlapy, aby se k ní radši nepřibližovali, když jde po ulici, jinak jednu slíznou. Ten obrázek mě rozesmál. Listovala jsem časopisem dál a najednou jsem si přála, aby Wonder Woman chodila na eastrockportskou střední a měla všechny předměty, na které dochází Mitchell Wilson. Když si Joan Jett zamňoukala o večeři, musela jsem se přinutit krabici sbalit a zasunout ji zpátky do mámiiny šatny. Nedokázala jsem přesně vysvětlit, co to bylo, ale něco uvnitř té krabice mi zlepšilo náladu. Připadala jsem si pochopená. Což je úlet, protože hnutí Riot Grrrls existovalo asi před milionem let a žádná z těch holek mě neznala. Já bych ale moc ráda znala je.

Babča je posedlá kohouty. Kohouti jsou na utěrkách, na talířích a kohouti z porcelánu jí pochodují po kuchyňské okenní římse,

jako by patřili k nějaké kohoutí přehlídce. Dokonce i babčina slánka a pepřenka jsou ve tvaru – hádejte čeho – kohoutů.

Vzala jsem slánku do ruky a podivila se kohoutovu strnulému přátelskému úsměvu.

„Kohouti se fakt uměj usmívat?“ nadhodila jsem a posolila si přílohu v podobě zeleniny z plechovky.

„Jistě,“ nezaváhala babča. „Jsou velmi společenští.“

Děda si jenom odfrknul a zapíchnul vidličku do Stoufférových kuřecích enchilad na svém talíři. „Kolik kohoutů jsi poznala osobně, Maureen?“ zeptal se.

„Celkem dost,“ uzemnila ho babča a děda si povzdychl, ale já vím, že ho to, jak ho babča nikdy nenechá mít poslední slovo, vlastně baví.

Hrozně se mi líbí, jak moc prarodičovští moji prarodiče jsou. Ráda poslouchám, jak se špičkují a vzájemně se něžně dobírají; jak spolu komunikují dva lidé, kteří jsou spolu přes čtyřicet let. Líbí se mi dědovy srandovní průpovídky, které pořád opakuje a pronáší je poučným tónem. (*„Pamatuj si, Vivian, můžeš štourat do kamaráda, a můžeš se štourat v nose, ale nemůžeš se štourat v nose kamarádovi!“*) Líbí se mi, jak babča ještě nikdy neuhodla žádné slovo v *Kole štěstěny*, ale pořád se na něj chce každý večer dívat a přitom vykřikuje, co ji zrovna napadne. (*Pan Brambora! Smažená zelená rajčata! Chipsy s příchutí cibule a zakysané smetany!*)

Jsou prostě fajn.

Ale jako většina prarodičů nemají páru, jaké to je, když je člověk holka a je mu šestnáct a chodí do třetíku na střední.

„Něco zajímavého dneska ve škole?“ Babča si otřela koutky úst ubrouskem. Postrkovala jsem zelené fazolky po talíři

vidličkou a přemýšlela nad celým dnem a nad úkolem, který na mě pořád ještě čekal v batohu.

„Nic moc,“ řekla jsem. „Vyfásla jsem velkej domácí úkol z angliny navíc, protože Mitchell Wilson a jeho kámoši jsou kretění.“

Děda se zamračil a babča se mě zeptala, co tím myslím, a tak jsem jim nakonec povyprávěla o Mitchellově stupidní poznámce.

„Já ani nechápu, co to vlastně znamená,“ divila se babča. „Vrať se k plotně, protože se ti tam něco pálí?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Nejde vlastně o tu plotnu, babi,“ povídám. „Je to, jakoby, no takovej hloupej fór, kterým chtěj kluci naznačit, že holky patřej do kuchyně a neměly by mít vlastní názor.“ Ani jsem si nevšimla, že jsem začala zvyšovat hlas.

„Aha. To tedy od toho Mitchella nebylo vůbec hezké,“ uzavřela to babča a podala dědovi sůl.

Pokřčila jsem rameny a na chvilku jsem si ulítla na představě, že jsem v důchodu a můžu se zaobírat svojí sbírkou keramických kohoutů a co se děje na East Rockportu, je mi totálně šumák.

„To, co řek...“ odmlčela jsem se a vybavila si, jak se Lucy Hernandezová ze samého ponížení celá rudě osypala. Ta vzpomínka mě taky na okamžik rozpálila od hlavy až k patě, ale nebylo to studem. „Já si prostě myslím, že je to totálně sexistický.“ Vyslovit to nahlas bylo překvapivě příjemné.

„Tak pravda je, že bych od ředitelova syna očekávala lepší vychování,“ řekla babča a mou poslední větu nechala bez komentáře.

„Dovedeš si představit, jakou scénu by kolem něčeho takového udělala Lisa?“ děda zničehonic zvedl hlavu od enčilad a podíval se na babču. „Napadlo tě to vůbec?“

Zvědavě jsem na dědu pohlédla. „Co?“ zeptala jsem se. „Co by máma udělala?“

„Raději na to ani nechci pomyslet,“ odpověděla babča a zvedla varovně ruku jako dopravní policista zastavující chodce u přechodu.

„Tvoje máma by neudělala jen jednu věc,“ pokračoval děda a vyškrabával z talíře poslední sousto. „Udělala by jich celou řadu. Uspořádala by petici. Namalovala by velký transparent a s tím by pochodovala po škole. Vzteky by byla nepřičetná.“

Jasně že by máma všechny tyhle věci udělala. Její příběh pubertální revolty začal dávno před tím, než se odstěhovala na severozápad země a sčuchla se s Riot Grrrls. Jako třeba tenkrát, jak přišla na eastrockportskou střední s vlasy v odstínu Šílená píseň mořské sirény den poté, co ředitel vyhlásil, že v rámci pravidel slušného oblékání se nebudou tolerovat nepřírozené barvy vlasů. Na týden ji vyloučili a babička s dědou zaplatili majlant, když se jí tu modř snažili nechat přebarvit, aniž by jí vypadaly všechny vlasy. Na moment jsem si představila, jaké to asi bylo, když kráčela po hlavní chodbě a všichni na ni civěli, protože měla vlasy barvy šmoulové zmrzliny. Už při té představě jsem se otrásla.

„Malér byl v tom, že tvoje máma věčně vyhledávala konflikty,“ doplnila babča a dopila zbytek sladkého čaje. „Byla pořádně od rány. To jí hrozně komplikovalo život. A nám taky, i když jsme ji strašně milovali.“

„No jo, já vím.“ Už jsem tenhle příběh slyšela. Babče a dědovi to život možná komplikovalo, ale ta holka na fotce z krabice od bot s nápisem MÉ POŠETILÉ MLÁDÍ se nezdála zase tak uvláčená životem. Vypadala, jako že se dobře baví. Zdálo se, že s oblibou vyráží do boje, i když ne vždycky vyhraje.

„Dobrá zpráva je,“ uzavřela to babča rozhodně, „že ten odbojný gen byl asi jen nějaká mimořádná mutace.“ Usmála se na mě a začala sbírat špinavé talíře.

„Naše poslušná Vivian,“ doplnil děda. Dokonce se ke mně naklonil a svou velkou mozolnatou rukou mi prohrábl vlasy, jako by mi bylo deset.

Taky jsem se usmála, ale zničehonic jsem byla naštvaná. Nelíbí se mi, když mě štve můj vlastní děda. Nebo babča. Ale taky se mi nelíbí, když mi říkají, že jsem poslušná holka. I kdyby to náhodou – no, spíš určitě – byla pravda. Takže jsem radši mlčela. Jen jsem se usmála a snažila jsem se to podráždění potlačit.

Po večeři jsem si udělala domácí úkoly (jak jinak) a pak jsem se posadila k prarodičům do obývacího (který babča s dědou nazývají „televizní pokoj“) a společně jsme koukali na *Kolo štěstěny*. Chechtala jsem se, když babča vykřikovala nesmyslné odpovědi („*Luck Be a Lady Tonight! Lady a Tramp! My Fair Lady!*“). Přijala jsem dědovu nabídku kafe bez kofeinu s cukrem a smetanou. V duchu se mi ale pořád vracel Lucyin ublížený výraz a pošklebování Mitchella a jeho pitomých kámošů. Ten pocit horka, který mě zaplavil při večeři, mi zkroutil žaludek. Nebyla jsem ve své kůži.

Po bonusovém kole kvízu jsem prohlásila, že už budu muset jít domů, a děda s babčou se mě jako vždycky snažili

přemluvit, abych se ještě chvilku zdržela, aspoň na *Stardance*. Ale já jsem se jim omluvila, dala oběma pusy na tvář a poděkovala jsem jim – jako slušná holka – za pozvání.

„Bylo nám potěšením, miláčku,“ řekl děda, doprovodil mě ke dveřím a pevně mě objal, a já si připadala provinile, že mě předtím tak naštvál.

Když jsem přišla domů, koukala jsem chvilku na nějakou blbost v televizi a hrála si s mobilem, dokud jsem neusoudila, že je čas jít na kutě. Převlékla jsem se do pyžama, tedy do trenýrek a starého trička s *Runaways*, na němž je Joan Jett (ta člověčí). Máma mi ho jednou dala k Vánocům. Když jsem si čistila zuby, uslyšela jsem klíč v zámku.

„Mami?“ zavolala jsem a vyšla do chodby ke kuchyni.

„Nazdar, slečno!“ odpověděla a hodila klíčky od auta na linku, kde se zarazily o mixér. Pak se zastavila vprostřed naší kuchyňky velikosti poštovní známky, zadívala se do stropu a zhluboka vydechla. „To byla noc, to ti teda povím,“ utrousila a rozpustila si drdol. Husté černé vlasy se jí rozlily po zádech jako opona na konci představení. Došla k lednici a nakoukla do ní a já jsem si zatím dočistila zuby.

„Kde jsou ty zbytky číny?“ zeptala se a přesouvala po lednici krabičky na jídlo a plechovky Dr. Peppera.

„Jo tak to jsem tuhle dojedla,“ udělala jsem omluvný obličej a ona se na mě přes okraj dvířek vesele zašklebila.

„Kurňa,“ ulevila si. „No jo, zmrzlina k večeři v deset hodin večer ještě nikoho nezabila. Aspoň pokud vím.“ Vytáhla z mrazáku půllitrový kelímek mátové zmrzliny s kousky čokolády a vydala se směrem k našemu pelechu vedle kuchyně,

což je pokojík, kde trávíme většinu společného času. Šla jsem za ní a pozorovala, jak se sesunula na své obvyklé místo na prosezeném gauči. Poplácala sedačku vedle sebe na znamení, že si mám přisednout.

„V pohodě?“ zeptala jsem se. Spolkla zrovna lžici zmrzliny a konečně se uvolnila.

„Jasně, jen jsem utahaná,“ trochu se zamračila a zalovila v kelímku pro další nálož. „Celou směnu jsme se ani na chvíli nezastavili.“

„Měli jste nějaký hnusný nebo strašidelný případy?“ zajímala jsem se. Prohlížela jsem si ji, jak polyká, zaklání hlavu a na okamžik zavírá oči. Máma je pořád krásná, dokonce i ve svém bledě růžovém sestříčkovském stejnokroji s droboučkými sedmikráskami. Tmavé vlasy se jí dramaticky odrážejí od bledé pleti a navzdory své výšce má nesmírně ladné pohyby. Babča říká, že i když se nechováme stejně, tak stejně vypadáme, a já v to doufám i přesto, že to tak skoro určitě není.

„Ne, naštěstí nic přehnaně nezvyklého. Jen samý zánět močového měchýře a středního ucha.“ Někdy máma nosí domů potrhle historky, kterým se společně smějeme, jako tu o tom děcku, co si do nosu napěchovalo vitamíny ve tvaru Flinstoneových.

Chvilku jsme mlčely a pak jsem ji pohládila po dlouhé, bledé paži. Podívala se na mě a usmála se.

„Co bylo ve škole?“ zeptala se.

„Jako vždycky,“ odpověděla jsem. „Škola.“

„To je tedy podrobná zpráva.“

„Fakt nemám co vyprávět,“ trvala jsem na svém. Což samozřejmě ani trochu nebyla pravda. Jindy bych jí detailně

povykládala o hloupé hlášce Mitchella Wilsona a jak mi bylo Lucy líto a jak moc mě naštvál profesor Davies v hodině angličtiny, když nás všechny potrestal, místo aby řešil podstatu problému. Možná bych i přiznala, že se mě babča s dědou dotkli, když o mně řekli, že jsem poslušná. Ale ze způsobu, jakým máma krabatila čelo a tiskla si unavené oči, jsem pochopila, že je vyřízená.

„Stejně už je pozdě,“ řekla máma, „a měla bys jít do postele. Smrdím jako noční pohotovost, ale stejně mi dej pusu na dobrou noc, jo?“

Naklonila jsem se k ní, objala ji a políbila na tvář. Cestou do svého pokoje jsem slyšela, že si pro odreagování používá televizi. Zavřela jsem dveře, vklouzla pod peřinu a zhasla lampičku. Světélkující hvězdičky, které jsem si nalepila na strop, se rozsvítily jako na pozdrav. Nasadila jsem si sluchátka a zamyslela se nad máminou krabicí od bot s nápisem MÉ POŠETILÉ MLÁDÍ. Na mobilu jsem si našla hudbu Riot Grrrls a pustila si skladbu s názvem „Rebel Girl“ od kapely Bikini Kill.

Začíná to burácením bicích a ten zvuk je tak mocný a naštvaný, až mi připadá, že když si to pustím hodně nahlas, možná slitnu z postele. A pak se do toho vloží kytara.

Ale vůbec nejlepší je ta chvíle, kdy začne zpívat frontmanka a ten hlas vyrazí až odněkud ze dna její duše jako odpálená raketa.

*Ta holka si myslí, že je v týhle čtvrti královnou,
jezdí na nejhustší mašině v celém městě,
ta holka nosí hlavu hrdě vztyčenou,*

*asi se chci stát její nejlepší kámoškou, jó,
rebelko, rebelko,
rebelko, seš královnou mého světa.*

Hudba duní, vrčí a štěká, a jak ji tak poslouchám, nedokážu si úplně představit, že ta unavená máma v nemocničním mundúru, pojídající zmrzlinu na gauči, je ta samá máma z krabice s nápisem MÉ POŠETILÉ MLÁDÍ. Ta holka s platinovým pruhem ve vlasech, s vyplazeným jazykem a pichlavýma očima, která se nebojí postavit nespravedlnosti.

A uvědomuju si, že teď je otrávená, utahaná a dělá si starosti s placením nájmu. Ale bývaly časy, kdy tuhle hudbu poslouchala. Kdy se vztekala a řvala a bouřila. Kdy nebyla poslušná. Bývaly časy, kdy to všechno hlasitě prožívala. A to jí nikdo nevezme.

Když písnička skončila, ještě chvíli jsem ležela potichu a pak jsem to pustila znovu a čekala, až se bicí znovu rozdují.

KAPITOLA TŘETÍ

Týden probíhal jako obvykle. Ve středu jsem šla do školy a Davies ani nezkontroloval ten pitomý domácí úkol z cvičebnice. Lucy Hernandezová se za celou hodinu ani jednou nepřihlásila. Šla jsem domů, udělala jsem si úkoly, vyměnila si pár esemesek s Claudií, poslouchala muziku a pak jsem šla spát. Ve čtvrtek se to více méně celé opakovalo. Vždycky na začátku podzimu si myslím, že třeba tenhle rok bude něco jinak, že se v nudném koloběhu mého života stane něco, co s ním otřese. Ale jsem na tu každoroční šed' na East Rockportu tak zvyklá, že si ani nejsem jistá, co by to něco mělo být. Víم jenom, že na konci září je jasné, že zbytek školního roku se přede mnou potáhne rovný a monotónní jako dálnice.

Dnešek, což je pátek, se liší jenom tím, že pár hodin po závěrečném zvonění se rozhodne osud fotbalového týmu eastrockportské střední.

East Rockport je sice jenom ve třetí divizi, takže se vůbec nemůže rovnat s velkými městy, ale náš fotbalový tým je dost dobrý. Čímž myslím to, že když jsme byli v páté třídě, dostali jsme se až do celostátní soutěže, ale prohráli jsme, a lidé o tom dodnes mluví častěji než o tom, že jeden z prvních kosmonautů ve vesmíru se narodil přímo tady u nás v East Rockportu. Každý pátek to vypadá, že výuka je jenom záminka, aby nás mohli legálně donutit přijít do školy a obdivovat skříňky fotbalistů vyzdobené oranžovobílými krepovými stuhami a pak se zúčastnit povinné fotbalové hecovačky, skandovat fotbalové pokřiky a sledovat Mitchella Wilsona a jeho bandičku, jak se nesou po školních chodbách jako ztělesnění Toma Landryho a Earla Campbella. A z toho, že vůbec vím, kdo jsou Tom Landry a Earl Campbell, by vám mělo být jasné, že jsem opravdu rodilá Texasanka.

„Dneska večer pojedeme spolu, jo?“ povídá Claudia cestou na tribuny, odkud máme povzbuzovat fotbalisty. „Máma říkala, že si můžeme vzít její auto. Zůstane doma s Dannym, není mu dobře.“

„Tak jo,“ souhlasila jsem a sesunula se do jedné z nejvyšších lavic. Slyším, jak se rozehrává dechová sekce doprovodné kapely. Zní to jako stádo slonů oplakávajících smrt svého vůdce nebo tak něco. V rohu tělocvičny právě končily rozcvičku roztleskávačky oblečené do stejnokrojů v barvě pomeranče.

My s Claudií nejsme do fotbalu nijak žhavé, aby bylo jasno, ale chodíme na všechny zápasy, dokonce i na ty přespolní jako dneska večer v Refugiu. Tak se to tady prostě dělá. Na zápasy chodí všichni. Ani babča s dědou by si to nenechali ujít. Děda s oblibou píše PIRÁTI, DO TOHO! bílým krémem na

boty na zadní sklo jejich auta, i když se pak babča strachuje, že přes nápis špatně uvidí a bude to nebezpečné. Na zápasech s Claudií vždycky sedáváme ve studentské sekci, ale obvykle na jejím okraji, podobně jako na hecovačkách. U stánku si koupíme napůl krabici extraslaného popcornu a pak mastnými rukama vlažně tleskáme do rytmu skandování, které hlasy rozkolísanými jako dětská houpačka předřikávají Emma Johnsonová s ostatními roztleskávačkami. „PI-RÁ-ti-do-TO-HO!“ – *tlesk, tlesk, tlesktlesktlesk* – „PI-RÁ-ti-do-TO-HO!“ – *tlesk, tlesk, tlesktlesktlesk*.

„No tak honem, už to rozjedte,“ zamrmlá Claudia a nenápadně se rozhlédne, jestli ji nesleduje některý z učitelů, kteří hlídají po okrajích tělocvičny. Když se ujistí, že vzduch je čistý, vytáhne mobil a začne si s ním hrát.

V tu chvíli se náhodnou ohlédnou a uvidím ho. Dvě lavice nad námi a asi tak pět lidí doleva.

Nový kluk.

Pokud vím, každý nový kluk je obvykle něčí bratranec, který se zrovna přistěhoval z Port Aransasu nebo jiné díry a je to absolutní ňouma s rozvinutým talentem pro štourání v nose, když se zrovna nikdo nedívá. To je nový kluk. Takový byl každý nový kluk už od šesté třídy.

Až dotedl. Protože tenhle Nový Kluk do East Rockportu vůbec nezapadá. Především má na sobě úzké černé džíny a šedé tričko a přerostlá černá ofina mu padá do očí, jako by se za ní chtěl schovat. Pootočil hlavu, aby se poškrábal na krku, a já vidím, že zezadu má vlasy ostříhané hodně nakrátko, téměř podholené. Kluci v East Rockportu takhle vlasy nenosí. Kluci v East Rockportu se nechávají stříhat od svých maminek

a přítelkyň na neutrální pánský sestřih na stoličce doma v kuchyni. Kluci v East Rockportu chodí do Randyho holičství na hlavní, kde listují *Playboyem* z roku 2002, zatímco jim Randy vytváří na hlavě ten samý tragický účes, který mají už od školky, a chce za to patnáct dolarů. Ten účes, jak jim z něj pak několik týdnů trčí uši.

Nový Kluk nesmí jít k Randymu. Nikdy.

Kromě toho, že má hodně super vlasy, má taky trochu snědší pleť, plné rty a oči temné jako dva bouřkové mraky. Sleduje dění na prknech tělocvičny s udiveným zájmem, jako by ta fotbalová hecovačka byla součástí nějakého dokumentu o jednom z těch domorodých kmenů z Amazonie nezasažených moderní civilizací.

Štouchla jsem do Claudie.

„Hele, nekoukej se tam, jakože, ňák moc okatě, jo, ale kdo je ten kluk pár řad za náma? Je novejš, že jo?“

Claudia se otočila a mrkla na něj a pak trochu znechuceně rozšířila nozdry, jako by Nový Kluk byl flek na jejím oblíbeném tričku, což bylo vzhledem k fundamentální netuctovosti Nového Kluka totálně nefér.

„Támhle ten? Jo, toho znám.“

Úžasem mi spadla brada a Claudia se zazubila a vychutnávala si okamžik mého překvapení.

„Jdi do háje, tak už to vybal!“ vyhrkla jsem. Na tak malé škole, jako je East Rockport, je samozřejmě jen otázkou času, než se dozvím jeho jméno, ale stejně by bylo fajn ho znát co nejdřív, abych si mohla neprodleně začít snít o tom, že s ním chodím. S vysněnými vztahy mám mnohem víc zkušeností než s těmi skutečnými.

Claudia si ledabylye ovíjela pramen vlasů kolem prstu a prodlužovala napětí. „Jmenuje se Seth Acosta a taky chodí do třetího jako my,“ řekla konečně. „Jeho rodiče jsou takový potrhlý umělci z Austinu a jsou to naši nájemníci. Pronajali si od našich domů a takovou starou garáž, ze které si udělali něco jako galerii. Kousek od zálivu.“

„Někde blízko Sídla?“ zeptala jsem se. Oakhurstovo sídlo původně patřilo nějakému chlapíkovi jménem plukovník Oakhurst, který sloužil v texaské republikánské armádě. Na základce jsme vždycky jednou za rok museli jít na prohlídku toho zatuchlého domu postaveného v osmdesátých letech devatenáctého století, který neměl žádné záchody. Jedna ze zvláštností dětství v East Rockportu, asi tak.

„Jo, u Sídla,“ přisvědčila Claudia. „Proč? Uvažuješ, že bys pro jednou promluvila s klukem z masa a kostí?“

Hodila jsem po ní vražedným pohledem a cítila jsem, jak mi rudnou tváře. V přítomnosti kluků je mi tak trapně, že se s nimi radši vůbec nebavím, kromě situací, kdy je to absolutně nevyhnutelné – třeba když nás učitel dá do jedné skupiny na nějaký debilní projekt. A Claudia tohle moc dobře ví.

„Nechápu, proč by se dva umělci z Austinu stěhovali do East Rockportu,“ změnila jsem téma. Musela jsem trochu zvýšit hlas, abych překřičela doprovodnou kapelu, která zrovna spustila tradiční skladbu „Ať žije East Rockport“, kterou se každá hecovačka zahajuje. Někteří kluci a holky kolem nás vydupávají její rytmus do tribuny.

„Možná že se umělecká komuna v Marfě rozpadla,“ křičí Claudia. „Možná jsou tak hustý a in, že jdou v protisměru.“

Jakože fakt, kámo, dovedeš si představit nějaký trapnější město, než je East Rockport?”

Pokrčím rameny na znamení souhlasu. Claudia má recht. Když je člověk v pubertě, není tady o víkendech do čeho píchnout, maximálně můžeš zevlovat kolem rychlého občerstvení Sonic a Dairy Queen nebo zkusit najít nějaký přiblblý večírek. Co se kultury týče, jediné muzeum ve městě je Muzeum námořnictví a plodů moře a na jeho návštěvě jsou nejlepší krevety na špejli, co se prodávají v bufetu.

„Tak jak, oslovíš ho?” nevzdávala se Claudia. „Trochu mi připomíná Johnnyho Cadea ze *Ztracenců*. Pamatuješ, jak jsi to někdy na základce četla a pak jsi mě na to nutila s tebou koukat asi tak desetkrát dokola? Totálně tvůj typ.” Claudia má pravdu. Na Sethovi je něco provokativního, ale ne přehnaně provokativního. Vypadá nebezpečně a mile zároveň. Znovu jsem po něm koukla, jenže vtom mi Claudia začala u ucha dělat mlaskavé líbací zvuky.

„Dobrý, Claudie, to stačí,” jemně jsem ji štouchla loktem do žeber. Jak už jsem řekla, na snění o randění jsem expert, ale pravda je taková, že jsem nikdy s nikým nechodila. Když na to pomyslím, vždycky mě zabolí, že je mi šestnáct a nikdy jsem neměla kluka. Ani jsem se s nikým nelíbala. Chci mít kluka, protože si přijdu tak trochu jako lůzr, když k tomu nikdy nedošlo, ale v podstatě jsem smířená s tím, že holt na střední už mě to nepotká.

Zatímco se roztleskávačky stavěly do živé pyramidy a doprovodná kapela ze sebe mačkala dalších pár povzbudivých tónů, podařilo se mi znovu nenápadně mrknout na Setha. Ještě seděl na svém místě a tvářil se napůl neutrálně a napůl

znuděně. Natáhl dlouhou ruku, prsty si projel vlasy a ofina mu spadla do očí.

Jaké má asi druhé jméno?

Jak asi voní?

Jakou asi poslouchá muziku a jak vypadá při čištění zubů?

„Chci slyšet pořádný aplaus pro eastrockportské Piráty!“ zahalasil ředitel Wilson ze středu parketu. Stál za mikrofonem, pupek mu visel přes okraj pásku a ve tváři byl červený jako malina, a to ještě nezačal pořádně řvát. Když pak ječel a hulákal o nejlepším fotbalovém týmu na světě a jak musíme všichni fandit Pirátům a blablablabla, zrudl ještě víc.

„To je voprů!“ prohlásila Claudia znuděně. Zadívala se přes hlavy holek před námi do blba a pak, asi aby svá slova potvrdila, si hlasitě zívla.

Ředitel Wilson představil trenéra Colea, Cole zase představil fotbalisty, Mitchell Wilson a ostatní hráči vyklusali ze šaten oblečení v džínách, dresy natažené přes trička, a do toho Emma Johnsonová se svou pomerančovou crew metaly salta vzad a doprovodná kapela vyhrávala břeskné melodie – a Claudia znovu zazívala.

Někdy mě napadá, jaký by asi byl život ve městě, kde se všechno netočí kolem sedmnáctiletých kluků, kterým se až příliš často daří někoho přefíknout jenom proto, že umějí házet šišatou merunou.

„Přátelé, chci vám připomenout, jak moc je důležité, abyste dneska večer přišli a podpořili svoje Piráty, protože každý fanoušek, co fandí z plných plic, bude zatraceně potřeba, je to jasné?“ zahalekal trenér Cole. Dav mu zařval v odpověď, jako by byli na nějakém církevním shromáždění vedeném

charismatickým kazatelem, co člověk vídá v telce. Hecovačka pokračovala ve stejném duchu až do hořkého konce, kdy si kapitán Jason Garza strhl dres, roztočil ho nad hlavou jako laso a pak ho hodil do publika, kde se po něm vrhla parta pišticích holek, jako by to byla svatební kytice.

„Ty vole, koukni, co to má na sobě!“ zamumlala Claudia.
„Další nechutný triko.“

Pod dresem měl Jason na sobě bílé tričko s velkým nápisem „SUPER NOHY. UMÍŠ JE ROZTÁHNOUT?“

„Humus,“ zahučela jsem. Jason se ve svém tričku sice promenádoval jak před trenérem Colem, tak před ředitelem Wilsonem, ale nic mu nehrozilo. Projde mu to. Vždycky mu podobné nápisy procházely a nebyl ani jediný ve škole, kdo je nosil. Klukovina, říkalo si asi vedení. Ostatní hráči včetně Mitchella se smáli. Všimla jsem si, jak se tváří borci v prvních řadách, a taky se tlemili. Jason se dokonce pokusil o jakýsi sexy taneček pro pár holek vepředu, vrtěl boky, jako by se snažil ve vzduchu udržet nějakou neviditelnou obruč. Hnízdo černých vlasů mu přitom nadskakovalo a vypadal jako naparující se kohout. Ty holky se smály a schovávaly obličej do dlaní a já jsem si nebyla jistá, jestli to bylo odporem, nebo se jim to ve skutečnosti líbilo.

Pak jsem si všimla, že jednou z těch dívek je Lucy Hernandezová. Dokonce i ze vzdálenosti tolika řad bylo jasně vidět, že se neusmívá, nechichotá ani nesměje, a dokonce ani nepředstírá, že se jí to hnusí. Ona byla totiž zhnusená doopravdy. Tohle nebyla první fotbalová hecovačka tohoto školního roku, takže chudák Lucy už by měla vědět, že pokud člověk není zarytý fanoušek Pirátů, nikdy by si neměl sedat

do několika předních řad. Lepší je schovat se vzadu, jako člověk, který chodí do kostela jenom o vánočních svátcích.

Lucy byla určitě znechucená, protože Jason teď schválně kroutil boky přímo před ní a ona jenom odvrátila hlavu a podívala se na podlahu. Červenala se. Všichni ostatní nadšeně pískali.

Něco mi projelo tělem, a když jsem se mrkla dolů, uviděla jsem svoje dlaně zaťaté v pěst. Překvapeně jsem na ně zůstala zírat a pak jsem je silou vůle uvolnila.

„Tak se uklidníme,“ chlácholil ředitel davy do mikrofону. „Pojďme se všichni naobědvat, co říkáte. A tu energii si ušetříme na zápas, že, Jasone.“

Valili jsme se z tělocvičny ven, zatímco kapela dohrávala poslední takty. Ohlédla jsem se, ale Seth zmizel v davu. Doufám, že Seth Acosta není typ kluka, co nosí trička s nápisem „SUPER NOHY! UMÍŠ JE ROZTÁHNOUT?“ I kdyby to byl někdo tak neodolatelý jako Ralph Macchio ve *Ztracencích*, stejně bych s ním nic neměla, kdyby nosil tak dementní tričko. Dokonce i můj vysněný kluk musí mít určitou úroveň.

Mířily jsme s Claudii do jídelny na oběd, dav s námi smýkal a pohazoval, a najednou jsem se octla kousek od Lucy. Šla podél zdi a ramenem každou chvíli vrážela do řady skříněk. Tváře měla pořád ještě zrudlé, šla chodbou a zarytě se dívala před sebe. Napadlo mě pozvat ji, aby si přisedla v jídelně k našemu stolu, ale představa, že poruším svoje obvyklé společenské rituály a budu muset mluvit s někým novým, mi něčím připadala hrozně náročná.

Potom, co tak neohroženě vystoupila v hodině profesora Daviese, jsem pochopila, že se nebojí být středem pozornosti,